

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: I. A.**, zastoupen Michalem Benčokem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 17, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 7. 2005, č. j. 60 Az 205/2004 – 18,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svojí kasační stížností brojí proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 205/2004 – 18 ze dne 22. 7. 2005, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM – 3160/VL – 10 – 08 – 2004 ze dne 10. 11. 2004, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), citací tohoto ustanovení a dále namítá, že v průběhu řízení před soudem nebyl zjištěn úplně a správně stav věci a důkazy, které si soud opatřil, byly neúplné a fakticky šlo pouze o doklady obsažené ve správním spise (tuto námitku lze podřadit pod ust. § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), a namítá, že v řízení u správního orgánu i u krajského soudu došlo

k nesprávnému posouzení právní otázky soudem (důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Podle stěžovatele správní orgán porušil povinnost jemu uloženou v ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, a vyslovil domněnku, že jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, či humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Skutkově v kasační stížnosti uvádí, že vzal žalobu zpět, protože se domníval, že nebude na Ukrajině hledán majitelem poškozeného vozidla, a proto, že matka ležela ve velmi špatném zdravotním stavu v nemocnici. Matka však zemřela, na pohřbu byl hledán majitelem vozidla a najatými vyděrači, naštěstí nemohl vyjet, neboť neobdržel výjezdní vízum k opuštění území ČR. Z uvedeného dovozuje důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, či podle § 14 téhož zákona. Požádal také Nejvyšší správní soud, aby kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že vzhledem ke zpětvzetí žaloby a zastavení řízení u krajského soudu, je podání kasační stížnosti s návrhem na odkladný účinek účelovým úkonem, stejně jako podání žádosti o azyl a žaloby k soudu, neboť stěžovatel si chtěl legalizovat pobyt na území ČR poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění. Navrhl kasační stížnost zamítnout a nepřiznat kasační stížnosti odkladný účinek pro nedůvodnost.

Krajský soud řízení o žalobě zastavil, neboť stěžovatel vzal žalobu zpět.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost je koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Výčet možných tvrzení a tedy důvodů, pro které stěžovatel kasační stížnost podává, je obsažen v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. pod písm. a) až e). Směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení (v projednávané věci po zpětvzetí žaloby), jak je tomu v daném případě, je podřaditelná pod ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti podané z tohoto důvodu je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu a řízení před tímto orgánem a na námitku, že správní orgán a krajský soud posoudily nesprávně právní otázku, zda lze udělit azyl podle § 12 písm. b) a § 14 zákona o azylu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu o zastavení řízení a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu, který rozhodnutím o zastavení soudního řízení (po zpětvzetí žaloby) nikterak neposuzoval věc samu, tedy zákonnost rozhodnutí správního orgánu, ale rozhodl o tom, že v soudním řízení nebude pokračováno.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 110 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodoval, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalovanému, který však žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly, a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žalovanému, přesto, že měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu